

Управлението на Алеко Богориди.

Така се наредило управлението на Източна Румелия. Всички министри, офицери и чиновници били честни, пъргави, работни. Тѣ се заловили здраво за работа. Въ Румелия, както и въ Княжество България, нѣмало училищни сгради. Затова веднага въ градоветѣ и голѣмитѣ села започнали да зидатъ нови училища, записвали се ученици и се откривали първоначални училища, класни училища и гимназии въ Сливенъ, Стара-Загора, Пловдивъ; отворили училище за учители въ Казанлъкъ и други.

Наредили се сѣдилища, назначили бирници и всѣ какви други чиновници. Всичко тръгнало добре. Развила се търговията, подобрило се земедѣлието, скотовѣдството, риболовството и занаятчийството, което имало право да изнася изработенитѣ си стоки свободно въ Турция, защото между Румелия и Турция нѣмало граница. На пазаря вървѣли турскитѣ пари: златни лири, сребърни и медни пари. Народътъ не се раздѣлилъ на партии и всички се запретнали да поправятъ изгореното и разваленото въ голѣмото Априлско въстание презъ 1876 година.

Алеко Богориди управлявалъ 5 години добре, честно, безпристрастно. Нему неуморно помагалъ секретарьтъ му *Гаврилъ Кръстевичъ* отъ Котелъ, ученъ и способенъ българинъ.

Като се минали 3—4 години, въ Румелия взели да се появяватъ партии и то най-много за получаване по-голѣми общински и държавни служби. Тѣзи, които били недоволни, укорявали управителя и министритѣ, че гледали да раздаватъ служби само на приятели, роднини и свои хора, а за други не се грижели. Затова почнали да пишатъ по вестницитѣ и да ги нападатъ. Отъ друга страна нѣкои казвали, че Богориди държалъ приятелство ужъ само съ турци, англичани, френци и други европейци, а руситѣ и рускитѣ офицери не почиталъ.